

Istoria noastră

REVISTA CERCULUI DE ISTORIE DIN ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 ALEXANDRIA, NR. 1, iulie 2017

SCURT ISTORIC AL

ȘCOLII GIMNAZIALE NR. 7 ALEXANDRIA

Scoala Gimnazială Nr. 7 Alexandria se află nordul orașului și este cea mai nou înființată școală din orașul Alexandria. A fost dată în folosință în data de 1 septembrie 1977. Urbanizarea zonei prin construirea de noi blocuri în întreg cartierul, destinate angajaților de la Uzina de Rulmenți Alexandria și locuitorilor cărora le-au fost demolate casele, a dus la înființarea unei noi instituții de învățământ pentru copii. Denumirea școlii era „Școala cu clasele I-X nr.7 Alexandria”, pentru că existau și 5 clase de treapta I liceu. Inițial au fost înscriși 719 elevi, treptat numărul elevilor a crescut, iar între anii 1991 și 1994, în școală erau înscriși peste 1200 elevi, învățându-se în 3 schimburi, iar unele clase învățau în localul Grădiniței nr. 6 Alexandria. Elevii noștri s-au remarcat la concursuri școlare și extrașcolare, îndrumați de cadrele didactice. În prezent, din cauza scăderii demografice pe plan național, efectivele de elevi au scăzut la cca 500. Școala a fost dotată grație conducerii școlii, cu mijloace audio - video moderne: videoproiectoare, laptop-uri, tablă inteligentă interactivă, camere de supraveghere. De-a lungul timpului elevii care au absolvit la școala noastră au ajuns oameni de bază ai societății, s-au integrat cu succes în diverse domenii de activitate și fac cinste școlii noastre în țară și chiar peste hotare.

Prof. Cătălin Ionuț Florea

Glorie eternă eroilor care au apărât patria străbună

De ziua eroilor care se sărbătorește în aceeași zi cu înălțarea Domnului Iisus Hristos la Ceruri, eroii românilor de pretutindeni și din toate timpurile, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în lagăre sau închisori pentru apărarea credinței strămoșești și a patriei, pentru întregirea neamului.

În Alexandria, Instituția Prefecturii, Consiliul Județean, Primăria municipiului Alexandria, Garnizoana Alexandria și Episcopia Alexandriei și Teormanului au desfășurat la Cimitirul Eroilor din Alexandria o ceremonie, consacrată comemorării Zilei Eroilor. S-a prezentat onorul, a fost intonat „Deșteaptă - te române”.

Preoții au oficiat o slujba de pomenire eroilor căzuți pentru apărarea neamului românesc. Politicienii au citit discursuri și apoi au fost depuse coroane și jerbe de flori.

Din partea școlii noastre au participat mai mulți elevi de la clasa a VI-a: Florea Todora Ioana, Dudeanu Andrei, Nedelcuță Iulia, Maria Dincă, Toma Cosina, Vlad Stoica, Nelepucu Monica, Tironeac Ciprian, Tatu Andreea, Moraru Diana ș.a.

Elevii au fost coordonați de prof. Florea Cătălin Ionuț.

Pentru deplasare s-au implicat părinții elevului Vlad Stoica.

Vlad Moise , cls. a VIII-a A

Sumar

- Să nu ne uităm veteranii, p. 2
- Unirea Principatelor 1859 - lecție la muzeu, p. 3
- Povestiri adevărate: La război, Armata în comunism, Revoluția din 1989, p. 4 - 8
- 1 decembrie, La mulți ani România!, p. 10
- Ziua internațională a păcii., p. 11

COLECTIVUL DE REDACȚIE

COORDONATOR

PROF. CĂTĂLIN IONUȚ FLOREA

REDACTORI:

RALUCA STÂNGĂ , cls. a VIII-a A
INGRID MIHAI, cls. a VIII-a A
ELESA MILITARU, cls. a VIII-a A
VLAD MOISE, cls. a VIII-a A
FLORENTIN BURCIN, cls. a VIII-a A
MIHNEA MITRANA, cls. a VIII-a A
LARISA ANDRADA GRUIA, cls. a VIII-a A

TEODORA IOANA FLOREA, cls. a VI-a B
VLAD STOICA, cls. a VI-a B
ANDREI DUDEANU, cls. a VI-a B
NICOLA PÎRVAN, cls. a VI-a B
IULIA NEDELCUȚĂ, cls. a VI-a B
ANDREEA CSATLOS, cls. a VI-a B

SĂ NU NE UITĂM VETERANII !

În această lună, împlinește 94 de ani veteranul din al Doilea Război Mondial, colonel (rtg.) Androne C. Ilie, care s-a născut la 7 februarie 1923, în comuna Plosca, județul Teleorman.

A absolvit școala primară în comuna Plosca, Școala Profesională la Roșiorii de Vede, liceul teoretic la Alexandria și Școala Postliceală de Contabilitate la București.

Între 08.09.1944 – 21.10.1944 a fost pe front cu Regimentul 20 Infanterie, iar în perioada 21.10.1944 – 03.11.1945 - prizonier de război în lagăre naziste.

Din 1949 a lucrat ca economist, contabil, revizor, inspector în cooperarea meșteșugărească și agricolă.

În perioada 1964 – 1985 a fost inspector la Banca pentru Agricultură și Industrie Alimentară – Sucursala Județeană Teleorman, iar în 1985 s-a pensionat.

A fost ales vicepreședinte al Comitetului Veteranilor de Război din Alexandria, iar în 1952 a fost printre primii care a participat la conferințele organizate de Comitetul Național al Veteranilor de Război, unde ridicat problema nedreptății pentru soldații care au luptat în „răsărit” care nu au fost primiți în Comitetul Național al Veteranilor de Război.

În anul 1990 a fost ales cenzor în cadrul Asociației Naționale a Veteranilor de Război, filiala Teleorman, iar din anul 1996, este președintele Asociației Naționale a Veteranilor de Război din municipiul Alexandria.

Veteranul de război colonel (rtg.) Androne C. Ilie a fost decorat cu înalte titluri, ordine și medalii: Medalia Eliberarea de sub jugul fascist, în anul 1954, Medalia Muncii, în anul 1958; Medalia Crucea Comemorativă a celui de-al doilea război mondial 1941 – 1945, în anul 1995; Emblema de Onoare a Armatei României, în anul 2010; Ordinul Virtutea Militară în grad de cavaler, cu însemn pentru militari, în anul 2012; Emblema de Onoare a Statului Major General, în anul 2014. În anul 2010 a fost înaintat la gradul de colonel în retragere. A primit titlul de „Cetățean de onoare” al municipiului Alexandria, la 30 august 2015, pentru curajul și spiritul de sacrificiu, dovedite în luptele la care a participat pentru apărarea pământului sfânt al țării noastre.

„Sănătate și la mulți ani, domnule Colonel Ilie Androne!”

Prof. Cătălin Ionuț - Florea

Elevele Toma Cosina, Nedelcuță Iulia și Florea Teodora Ioana, cls. a VI-a B, alături de veteranii de război Lungu Ancu Constantin și Androne Ilie, cu ocazia zilei veteranilor, 29 aprilie 2017.

UNIREA PRINCIPATELOR 1859 – lecție la muzeul de istorie

Cu ocazia sărbătoririi Unirii Principatelor, elevii clasei a VII-a B, de la Școala Gimnazială nr. 7 Alexandria, au participat la un simpozion desfășurat la Muzeul Județean Teleorman. Ei au aflat de la Muzeograful Borțun Cătălin și de la prof. Florea Cătălin diverse aspecte ale momentului unirii. La 5 ianuarie 1859, el a fost ales cu unanimitatea voturilor deputaților prezenți în Moldova. În drum spre Constantinopol, delegația Moldovei s-a oprit și la București, influențând pe reprezentanții Partidului Național din adunarea electivă.

În ziua de 24 ianuarie 1859, Cuza a fost ales și domn al Țării Românești. Alegerea sa a produs în întreaga țară o puternică explozie de entuziasm. Situația nou-creată în cele două principate urma să facă obiectul discuțiilor Conferinței Internaționale de la Paris Sute de felinare (850), improvizate în grabă, 150 ceaune și 650 ulcele de tuci cu smoală, păcură (s-au consumat 30 vedre) și seu (60 ocale) erau așezate pe ulițe, pentru a se aprinde și a lumina feeric orașul. S-au mai ridicat în oraș, mai multe piramide, acoperite cu frunze de brad și pe care ardeau lumânări și felinare. După condica de cheltuieli, municipalitatea a cheltuit 6630 lei și 32 parale, din care numai pentru artificii 1354 lei și 20 parale. Mai în toate casele particulare, s-au arborat steaguri, s-au împodobit porțile cu verdeață și la ferestre, toată noaptea au ars lumânările bucuriei obștești. „La apariția Domnului, lumea a izbucnit în urale, două muzici militare, una din Iași și alta din București, precum și tarafe de lăutari, cântau Hora Unirii și un imn al vremii „Timpuri de Mărire”. Valuri de flori s-au revărsat în calea Domnului, care s-a scoborât din diligență”. Ajunghând la hotar, unde era al doilea arc de triumf, domnitorul s-a oprit, și a chemat la el pe cei doi soldați care făceau de strajă la hotar: un moldovean și un muntean. Le-a spus că sunt frați și i-a pus să se îmbrățișeze. Apoi a dat poruncă ca fiecare să meargă la cazarma lui și să comunice comandirilor că de azi înainte și pe vecii vecilor, domnitorul Principatelor Unite, a ridicat gărzile de la hotarul dintre români, de la Focșani. De aici, însoțit de notabilitățile orașului și de mulțimea de oameni, Cuza a mers până în centrul orașului, unde au jucat cu toții Hora Unirii. Noaptea, domnitorul a fost găzduit de boierii Dăscălești, unde a doua zi a primit în audiență multă lume, se zice și pe Moș Ion Roată.

La 11 decembrie 1861 a fost dată de domnitor proclamația prin care făcea cunoscut întregii națiuni că „Unirea este îndeplinită. Naționalitatea Română este întemeiată. Acest

fapt mareț, dorit la generațiunile trecute, aclamat de Corpurile Legiuitoare, chemat cu căldură de noi, s-a recunoscut de Înalta Poartă, de Puterile garante și s-a înscris în datinile Națiunilor. Dumnezeu părinților noștri a fost cu țara, a fost cu noi. El a întărit silințele noastre prin înțelepciunea poporului și a condus Națiunea către un falnic viitor. În zilele de 5 și 24 Ianuarie ați depus toată a voastră încredere în Alesul nației, ați întrunit speranțele voastre într-un singur Domn. Alesul vostru va da astăzi o singură Românie. Vă iubiți Patria, veți ști a o întări. Să trăiască România!”

sursa: Istoria.md

Vlad Stoica, cls. a VI- a B

Povestiri adevărate

Poveste de familie

Odată, demult, în anul 1941, străbunicul meu a fost înrolat în armată pentru a merge pe front. El a luptat pe teritoriul României, apoi frontul a fost mutat pe teritoriul Cehoslovaciei. Aici, pe teritoriul acestei țări, împreună cu alți camarazi au fost prinși de nemți și luați prizonieri, duși în Germania într-un Lagăr. Aici erau condiții foarte grele. În loc de o gamelă de mâncare ei primeau sfeclă de zahăr și frunze de sfeclă, pentru a supraviețui. AU ajuns să caute oase la gunoiul aruncat de nemți, pentru a le mânca.

După finalizarea războiului, înfrângerea Germaniei naziste, prizonierii eliberați s-au întors la familiile lor. A plecat pe jos spre România, cu câțiva camarazi.

La scurt timp a fost decorat, pentru faptele realizate până să fie luat prizonier.

Poza este a bunicului meu, care mi-a povestit despre străbunicul.

Andreea Csatloș, cls. a V-a B

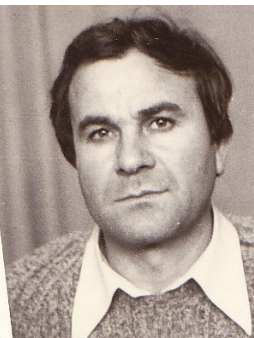

Revoluția din 1989

Bunicul meu mergea la lucru, în fabrica de pâine. Era în 16 decembrie. Prin fața mașinii lui au trecut zeci de oameni revoltați de conducerea lui Nicolae Ceaușescu, președintele României. Oamenii erau contra comunismului. Bunicul meu i-a ignorat și s-a dus în continuare la lucru. Peste câteva ore, după ce a continuat treaba la serviciu, bunicul meu a trecut prin fața Guvernului. Drumul era blocat de sute de anticomuniști. Afară se auzeau focuri de pușcă și bubuituri de petarde. Pretutindeni se striga : „Jos comunismul! , Jos Ceaușescu!”. Ceaușescu și soția sa încercau să potolească mulțimea. A mai văzut dube albe mari, pe care era steagul României. Unii oameni avea pancarte cu mesaje : Libertate, Jos comunismul, Jos Tiranul, etc.

Soții Ceaușescu au fugit cu elicopterul dar au fost prinși și executați pe 25 decembrie 1989.

Andrei Dudeanu, cls. a VI-a B

Revoluția din 1989

Povestea bunicii

Bunica îmi povestea că în decembrie, cu câteva zile înainte de vacanța de iarnă se pregătea să meargă la perfecționare pentru gradul I, împreună cu bunicul, ei fiind profesori. Ajungând în București, au mers de la căminul studențesc, s-au cazat, au dat drumul la televizor, au urmărit știrile. Erau zeci de oameni în fața Universității și scandau : „Jos Ceaușescu!”

A fost vărsare de sânge, au murit tineri nevinovați, împușcați.

La un moment dat a apărut Ceaușescu la balcon pentru a liniști populația. Dar totul a fost în zadar. Au auzit deodată: „Dictatorul a fugit!”. Mi-au spus că și-au luat bagajele și au plecat la gară. În gară, pe acoperișurile blocurilor din jur erau teroriști care trăgeau cu pușca în tren. Bunicul se dusese să cumpere bilete, toată lumea era pe jos de frică, erau clipe de groază, vai și-amar cum au ajuns acasă de frică. Au plecat la copii, că erau la părinții lor în Oltenia, i-au luat acasă și apoi a început revoluția. Oamenii strigau : Libertate!.

Ceaușescu a fugit cu elicopterul la Târgoviște, a fost prins, judecat și condamnat la moarte. Execuția s-a realizat în ziua de Crăciun.

Românii și-au câștigat libertatea.

Nicola Pârvan , cls. a VI-a B

O zi de așteptare

Străbunicul meu, Bazavan Florea, din Zimnicea, a luptat în Al Doilea Război Mondial. Avea 20 de ani când s-a înrolat în armată, făcând parte din Divizia a 15-15—a infanterie, divizie ce a luat parte și la atacul armatei române împotriva sovieticilor la Odessa. Ceea ce voi relata este o poveste spusă mamei și mătușii mele și anume în ce condiții au luptat ostașii români.

Încă o zi de așteptare. O zi toridă în care soarele parcă făcuse pact cu adversarul. Cu fața arsă de soare, cu buzele crăpate, dormeau pe rând în tranșee. Mirosea a pucioasă și gândul îl ducea la mirosul pâinii coapte de acasă. Căuta în ranița-i grea mâncare: o conservă, 2 cartofi cruzi și 5 mere, asta era toată mâncarea. Trebuia să o drămuiească cu grijă. Părea că atacul va dura. Erau singuri, fără aliați, împotriva rușilor, iar aceștia erau bine organizați, în baricade. Era un greu joc al răbdării. Era cald ..., parcă din ce în ce mai cald. Privea spre hainele murdare și rupte, unde păduchii se cuibăriseră în ele și pe corp. Cum să plece, dacă de aproape 3 luni doar sudoarea le udase corpul?! Și bocancii ... sau ce a mai rămas din ei, încălțați, fără șosete, îi sângerau picioarele. Îi era sete, teribil de sete. Lua câte o înghițitură la câteva ore și gândul zbură din nou la apa limpede și rece de acasă. Trebuia să reziste. Stăteau atenți spre inamici, toropiți de căldura cerului.

Deodată, din cerul albastru au început să cadă stropi de ploaie. Nu a fost bucurie mai mare! Uitaseră de foame și de oboseală. Ploaia era un dar de la Dumnezeu. Le-a răcorit trupurile arse și încinse de soare, după lunile de atacuri asupra Odesei.

Ploaia a fost și semnul ceresc. Odată cu venirea ei a fost și semnul victoriei românilor. S-a întors acasă după 2 ani, în 1945, era iu, dar fără mâna dreaptă. Nu era amputată, dar, de la cot, până la degete nu mai simțea nimic. Fusese operat, dar nu mai simțea nimic.

Pentru eroismul dovedit în lupte a primit decorația Crucea „Serviciul credincios”, cu spade, cls. a II-a.

Stîngă Andreea Raluca, cls. a VIII-a

TITLUL DE PENSIE
Nr. 37606
Lei 500 lunar

Având în vedere art. 10 alin. c. din legea Nr. 793 din 4 Septembrie 1941, pentru Statutul invalidilor și accidentaților de război, armași și estorați, eroilor morți sau dispărași în război și art. 25 din regulamentul acestei legi.

Având în vedere și procesul-verbal al Com. Medical Militar Comu. Terit. Nr. 225H518 precum și actele din dosarul Nr. 37.606 ;

Se recunoaște invalidului BAZAVAN FLOREA cîg. 1945 fost soldat în C.T. Teleorman

Invaliditate 20 % Rănit în ziua de 3 Februarie 1945 domiciliat în comuna Zimnicea Str. Caloșflorești No. 26 Teleorman o pensie de cinci sute lei pe lună cu începere de la 1 Noiembrie 1946

Această pensie se va plăti trimestrial din fondurile Casei Invalidilor, Orfanilor și Văduvelor de Război, prin percepătorul local, sau Administrația financiară a județului respectiv.

In caz de deces a titularului, ieșirea la moarte a fiicului copil, sau căsătorie în viață, acest titlu se va înalpa la Casa Invalidilor, Orfanilor și Văduvelor de Război.

La București, la 17.11.1947

Lei pensie de bază.

Lei spor 20% de la 1 Aprilie 1942, D. L. 293/942.

Lei indemnitate scumpete 20% de la 1 Oct. 1942, D. L. 857/942.

Lei " " " 100% " " 1 Oct. 1943, D. L. 923/944.

Lei " " " 100% " " 1 Mai 1945, Legea 802/945.

Lei " " " " " " " 1 Oct. 1945, Legea 1325/945.

Lei " " " " " " " 100% " " 1 Apr. 1946, Legea 248/947.

Lei Dele 1.XII.1946 lei 16.646 lunar

Lei Dele 1.IV.1947 lei 97.920 lunar

Lei

Lei

Lei 13.709 total lunar.

Seful Serv. Stabilității Drept. Ex. Inferioare, I. Bărbulescu

Seful Biroului I Invalidi, R. Rădulescu

LA ARMATĂ ÎN COMUNISM

Activitățile militarilor se desfășurau după un program bine pus la punct. În primul rând deșteptarea se făcea la 5.00 dimineața, iar în decursul a 10 minute, fiecare militar mergea la toaletă, apoi la spălător. Între ora 5.00 și 6.00 militarii trebuiau să întrețină sectoarele, acestea fiind: dormitoare, toaletele, scările, coridoarele. Apoi, fiecare pluton mergea să servească masa de dimineață. Între orele 7.00 și 13.00, se desfășurau cele mai multe activități. Se făcea raportul de dimineață al subunității, precum: ieșirea la raport a militarilor care doreau să se ducă la cabinetul medical. Se verifica uniforma și dotarea.

După îndeplinirea acestor etape, subunitatea se deplasa către poligonul de instrucție, acolo având loc antrenarea soldaților. Soldații se deplasau în formație, iar atunci când vreunul dorea să raporteze ceva comandantului, era nevoit să facă puțini pași în spate, apoi ieșind din formație, soldatul din spate îi lua locul, după care soldatul ocolea prin stânga formația și raporta comandantului. În poligonul de instrucție, antrenamentul de tragere era cel mai popular. Între orele 13.00 și 17.00 plutonul se întorcea la unitate acolo unde era depus ornamentul la rastel. Apoi, plutonul mergea să servească masa de prânz. După ce militarii se întorceau de la masă, aveau o pauză de 5.00 minute. După ce se încheia pauza, militarii plecau în diferite săli în care erau predate reguli militare, tactici, formații de luptă, pozițiile din care inamicul putea fi împușcat mult mai rapid și alte lucruri specifice.

Între orele 17.00 și 20.00 se desfășurau alte activități, precum: curățarea sectoarelor exterioare, iar fiecare pluton participa. Un pluton era format din 30 de oameni, iar compania era formată din 4 plutoane. După ce se termina curățenia, soldații serveau masa de seară. După aceea, fiecare militar avea stabilit programul lui de televizor, iar cele mai importante erau știrile. Între orele 21.00 și 22.00, erau întocmite raporturile de seară: prezența și planificarea plutoanelor pe schimburi.

La ora 22.00 se dădea stingerea. Așa era o zi obișnuită din armată.

Mihnea Mitrana, cls. a VIII-a A.

Soldați la defilare 1980—sursa: <http://momenteistorice.ro>

O zi din armată

La 6 dimineața era deșteptarea, făceam patul, apoi mergeam în grup la spălător, ne spălam, ne bărbierim, la urmă mergeam la toaletă, timp de 10 minute. Apoi mergeam înapoi în dormitor, ne îmbrăcam și ne pregăteam să mergem la micul dejun.

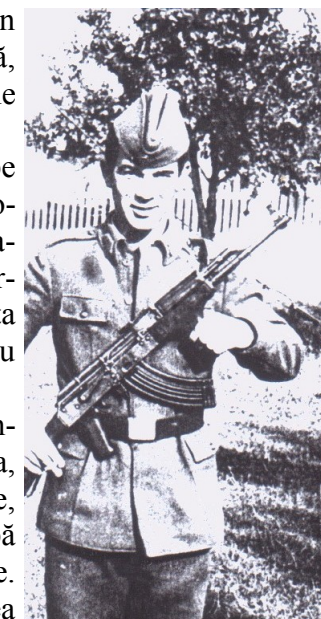
Eram 40 de militari într-un pluton, care erau împărțiți în 4 grupe a câte 10 oameni, fiecare grupă avea câte un comandant (frunțaș, 2 caporali, sergent). Superiorul era un locotenent. Noi făceam parte din compania a doua, fiecare avea câte 3 plutoane în subordine, de aceea când mergeam la masă, trebuia să stăm la rând, intram în cantină, ne luam tăvița în care ne puneam cana de ceai, 2 felii de pâine: una cu unt și una cu dulceață.

După masă, fiecare cu grupa lui mergeam să ne luăm echipamentul necesar pentru a face instrucție: pistolul mitralieră, baioneta, lopata, suportul încărcător, plosca cu apă și rucsacul. În rucsac luam hrană rece, o serveam pe câmpul de instrucție. Apoi ieșeam la raport, fiecare grupă se aduna pe terenul de antrenament și apoi plecam fiecare la instrucție. În drum spre instrucție cântam și mergeam în același ritm. Cine vorbea sau cine nu ținea ritmul asigura plutonul, îl înconjura alergând. Odată ajunși acolo, învățam lupta corp la corp, cum se trage cu arma și din ce este compusă o armă. Toată perioada de instrucție, dus - întors, dura 8 ore. Și când ne întorceam înapoi, pe drum mai făceam instrucție: pas de defilare, avion la joasă înălțime (trebuia să rupi rândul plutonului și să găsești o ascunzătoare), culcat, salt înainte și un cântec înainte marș.

La urmă, ajungeam în cazarmă unde mergeam și luam lecții de teorie, aveam grijă de echipament care îl luam la instrucție.

Seara, după ora 6 seara mergeam tot în ordine la masă, serveam masa și mergeam în dormitor. La ora 9.00 ne culcam. Perioada de instrucție era de 3 luni.

Florentin Burcin, cls. VIII-a A

Ta-ta-ta ! Sună deșteptarea!

Ta - ta - ta! Sună deșteptarea. În unanimitate toți militarii se echipează „la bățul de chibrit” . În fața pavilionului, după exerciții de înviore, ne luăm „drăguțele din dotare” și plecăm spre acel loc „romantic” unde învățăm să ne purtăm corespunzător cu „drăguțele”.

Ca să fie decorul mai plăcut, din sus, din jos, de pretutindeni, încep să iasă flăcări din care emană furoare de fum multicolore.

La comandă , toți „frații” ne facem nevăzuți la propriu. Din cer cad flăcări care ne cuprind. Cu masca pe figură trecem prin foc și scrum, ne adăpostim în lăcașuri individuale de unde ne folosim spre ajutor „drăguțele” noastre care ne ajută la bine și la greu. „Am învins!!! ... ne strigă comandantul, iar noi ne îmbrățișăm ca frații în urale.

Era un exercițiu doar, noi suntem sănătoși.

Între exercițiile de instrucție, mult așteptate, pauze în care savurăm gustarea și „desertul care scoate fum”. Eram copii, învățând să fim bărbați, prea tineri pentru asta, undeva ne așteaptă părinții sau frații, nu numai ...

E rău, e bine, să-n veți cum e-n război?

Andrada Larisa Gruia, cls. a VIII-a A

LECȚII DE ISTORIE INEDITE LA ȘCOALA NOASTRĂ, PROF. FLOREA CĂTĂLIN IONUȚ

REALIZAREA DE MACHETE ALE UNOR CASTELE MEDIEVALE

SCENETĂ DIN GRECIA ANTICĂ

MIJLOACE DIDACTICE - OBIECTE - DIN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

1 DECEMBRIE, LA MULȚI ANI ROMÂNIA!

1 decembrie 1918 reprezintă evenimentul principal din istoria României, dată la care Marea Adunare de la Alba-Iulia votează unirea Transilvaniei cu România, totodată cerându-se un singur stat național. Cu toate acestea, primul pas a fost făcut, de fapt, între 21 noiembrie-4 decembrie 1918. Când Sfatul Țării din Basarabia a proclamat Republica Democratică Moldovenească. Apoi, la 24 ianuarie se adoptă declarația de Independență.

Adunarea Națională de la Alba Iulia a adoptat o rezoluție în care este atestată unirea tuturor românilor din Transilvania și Banat cu România. La 1 decembrie 1918, politicianul Vasile Godiș a citit rezoluția Unirii: „Adunarea națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 18 noiembrie / 1 decembrie 1918, decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dânsii cu România. Adunarea proclamă îndeosebi dreptul inalienabil al națiunii române la întreg Banatul, cuprins între Mureș, Tisa și Dunăre.”

Legea Unirii a fost ratificată prin decret de lege, la 11 decembrie 1918 de către regele Ferdinand, fiind votată de Adunarea Deputaților în ședința din 29 decembrie 1919.

1 decembrie nu este prima zi națională a României.

1 decembrie nu a fost singura zi națională. România a mai schimbat două astfel de sărbători în trecut. Între anii 1866-1947, 10 mai a fost considerată sărbătoarea și ziua națională a României, deoarece Prințul Carol de Hohenzollern-Sigmaringen a depus în ziua de 10 mai 1866 jurământul în fața adunării reprezentative a Principatelor Române Unite. În amintirea acestui eveniment, la 10 mai 1877, Carol a proclamat în fața parlamentului independența României.

După abdicarea regelui Mihai I, la 30 decembrie 1947, a fost proclamată Republica Populară Română. Astfel, ziua de 24 august a fost adoptată drept ziua națională, sub numele oficial de ziua insurecției armate antifasciste și începutul revoluției populare în România, cu referire la întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste.

(sursa: <http://www.identitatea.ro/semnificatia-istorica-a-zilei-de-1-decembrie-ziua-nationala-a-romaniei/>)

Iulia Nedelcuță, cls. a VI-a B

21 septembrie, Ziua Internațională a Păcii

Înainte de întâlnirea de la Assisi, "Sete de pace. Religii și culturi în dialog", Papa Francisc a subliniat „azi avem nevoie mai mult ca oricând de pace, pentru acest război care există în întreaga lume”.

În 1981, printr-o rezoluție emisă de Adunarea Generală a Națiunilor Unite s-a stabilit celebrarea Zilei Internaționale a Păcii în fiecare a treia zi de marți din luna septembrie, astfel încât aceasta să coincidă cu deschiderea sesiunilor anuale ale Adunării Generale ONU.

În 2001, printr-o nouă rezoluție adoptată de statele membre ale Adunării Generale a Națiunilor Unite a fost fixată data de 21 septembrie pentru sărbătorirea anuală a Zilei Internaționale a Păcii. Cinci ani mai târziu, această zi a căpătat o nouă însemnătate – o zi în care încetează conflictele armate, focurile și violența timp de 24 de ore.

“Pacea este misiunea supremă a Națiunilor Unite. Este baza existenței noastre. Esența identității noastre. Cauza care însuflețește tot ceea ce facem”

Ziua Internațională a Păcii, este o zi în care noi ne reafirmăm dedicarea față de această cauză. Este destinată să fie o zi de încetare a focului, când toate țările și oamenii opresc ostilitățile pentru întreaga zi.

Teodora Florea, cls. a VI-a B

Porumbeii păcii au sosit la școala noastră!